

Forfatter: Grundtvig, N. F. S.

Titel: Nyaars-Morgen. Et Rim

Citation: Grundtvig, N. F. S.: "Nyaars-Morgen. Et Rim", i Grundtvig, N. F. S.: *Grundtvigs værker*, Faculty of Arts, Aarhus University, s. 70. Onlineudgave fra Grundtvigs Værker: https://tekster.kb.dk/text/gv-1824_397-txt-shoot-idm3048.pdf (tilgået 27. april 2024)

Anvendt udgave: Grundtvigs værker

Ophavsret: Materialet er dedikeret til public domain. Du kan kopiere, ændre, distribuere og fremføre værket, også til kommercielle formål, uden at bede om tilladelse. Husk dog altid at kreditere ophavsmanden.

[Læs CC0-erklæringen](#)

- 140 Lysvaagen i Drømme,
Jeg færdedes sært,
Hvad Daarer end dømme,
Er Mindet mig kjært,
Ei giver det Størke,
Men dæmper dog Frygt,
Om Dagen, i Mørke,
At drømme saa trygt,
Og Morgen-Drøms Minder,
Naar Dagen oprinder,
Til Sol-Blommer vorde paa Stand!
- 141 71Jeg følte, skjøndt Staven
Slet ikke var brudt,
Mig dog som til Graven
Fra Kirken nedskudt;
Jeg vandred i Aanden
Med Fædrene vel,
Men til dem, ved Haanden,
At hente fra Hel,
Fra Glemselens Mørke,
Dertil vilde Størke,
Dertil maatte Kjærligheds-Mod!
- 142 Paa Asers Guld-Terning
Jeg læste i Tal,
Den Kjærligheds-Gjærning
Var blevet mit Kald,
Jeg maatte og finde,
Mit Bjarkemaals-Ord,
Med Fædrenes Minde,
Laae dybt under Jord,
Jeg maatte, jeg vilde,
Og kunde dog ilde
Med Staven nedstige til Hel!
- 143 72 Paa Asernes Side,
Let nemmes det kan,
Med Hermod at ride,
Til Skyggernes Land;
Men Stene maa klage,
Med Fugle i Chor,
Om Balder tilbage
Skal komme i Nord,
Og Asernes Lykke
Er Skin kun og Skygge,
Naar Breidablik kun er en Skye!
- 144 Hvad Daner kun lære,
Det kalder jeg Held,
Med Kvinden hin kjære,
Som Hading i Kveld,
Det Dyb at besøge,
I mindelig Tro,
Hvor blaa mellem Bøge,
Kjærminderne groe,
Hvor Habor og Signe
I Kjærlighed ligne
Hinanden endnu, som paa Jord!
- 145 73Den Lykke at prise,
For Frænder i Nord,
Med Staven at vise
Paa Skat under Jord;
For Spotten at døve
Med Dannemarks Guld,
At vise en Prøve,

- Opgravet af Muld,
Det kalder jeg Glæde,
Det er, som at kvæde
Om Kampen, naar Dragen er død!
- 146 Ja, du, som har sjunget
Om Guld under Jord,
Og Sagnet udtunget
Som Hjertet i Nord;
Vist Eet er, at stjæle,
Mens Røveren sov,
Et Andet, at kvæle
Ham, over hans Rov;
At stjæle med Læmpe,
Men ikke at kæmpe,
Mig lærde din Guldmager-Sang!
- 147 74 Ei Mage til Glæde
Der findes, saa sød,
Som den at omkvæde
Sin ustandne Død,
Den Glæde jeg kjender,
Og priser Ham glad,
Som styrer og vender
Al Klage til Kvad,
Naar blot ei paa Skygge
Man Haabet vil bygge,
Men kun paa Hans Aand og Hans Ord!
- 148 Dog, Glimt er vor Størke,
Og Blus kun vort Mod,
Naar Dragen i Mørke
Vil drikke vort Blod,
Sig krymper for Døden
Som Ormen, vort Støv,
Og glemmer i Nøden,
At synkende Løv
Skal Vaar laane Vinger,
Saa gjenfødt det springer
Fra Roden paa Grenene ud!
- 149 75 Jeg tænkte, naar Øie
Paa Blusset man fik,
Som stiger fra Høie,
For Vogterens Blik,
Da vidned med Størke
Det blinkende Guld,
At Andet end Mørke
Der laae under Muld,
Da torde vel Aanden
Opstaae efterhaanden,
Som Herren opstod af sin Grav!
- 150 Jeg tænkte, hvis Lykke
Jeg fik til den Id,
Om Fædrenes Skygge
At vise med Flid,
Det var ei at nægte,
Den havde en Haand,
Og Haanden var ægte
Som dannet af Aand,
Da maatte man bøie,
Paa Fædrenes Høie,
For Herren de stivnede Knæ!
- 151 76 Da lød over Vange
En underlig Røst,

- Som Dødninge-Sange,
Til Døendes Trøst,
Som Gjenlyd af Skjolde,
Der smile ad Sværd,
Af grundfaste Volde
I Blide-Kast Færd;
Men kun for Lydhøre,
Som Hjertet gav Øre
For Fædrenes hviskende Aand!
- 152 For disse kun blæste
Da Bølgernes Søn,
Og de sig kun læste
Til Guldet i Løn;
For Mængden i Vange
Var Volden kun Støv,
Og Dødninge-Sange
Kun Vind-Pust i Løv,
Var Dannevirks-Tale
Om Thyra i Dvale,
Var Høienes Blaa-Mai kun Tant!
- 153 77De Røster, vi hørde,
De Buer, vi saae,
De Straaler, os rørde,
Som Bølger mon gaae,
Som lysende Strømme,
Som bølgende Lyn,
Det var ikke Drømme,
Dog natlige Syn,
Som Nord-Lys, fuldsvare
Sig ret at forklare,
Ja Nord-Lys i Ord og i Aand!
- 154 Poetiske Gaader,
Og varslende Blus,
Dem Verden kun skaader,
Som Haler af Hus,
Som Taage-Cometer,
Og Luft-Syn til Stads,
Vi var dog Propheter
Om Andet end Fjas,
Der saa kunde rime,
At hver i sin Time
Høirøstet, som Vækkere slog!
- 155 78 Ja, hører mig, Brødre,
I Skjoldunge-Land,
Hvis Ammer og Mødre
Var Døttre af Dan,
Hvis Hamre har hødet,
Og tonet med Klang,
Hvis Kinder har glødet,
Som mine, engang,
Hvis Sange maae gjemmes,
Om end de forglemmes
En Time i Skyggernes Land!
- 156 Lad Verden kun tænke,
Vi Intet betød,
Og Bøgerne bænke
I Glemselens Skjød!
Lad synes, som Mørke
Blev Stagernes Løn!
Lad synes, som Mørke
Blev Lysningens Søn,
Som om, efterhaanden,

Ved Lyset, for Aanden
Man blindere, døvere blev!

157 79 Det er dog kun Skyer,
Som skygge en Stund,
Til Morgenens gryer
Fra Lys-Havets Grund;
Naar Hanen da galer,
Mens Vingerne slaae,
Naar Dag-Moder taler
Med Bølgerne blaa,
Da springer af Vuggen,
Hvad Lyset og Duggen
Har underlig virket i Løn!

158 Saa trøstet i Vange
Jeg sørgende Faa,
Og vilde med Sange
Dem Tiden forslaae,
Dog Sange om Sange,
Og Drømme om Dag,
Let vorde for lange,
Som Viser om Slag,
Jo meer jeg fremførde,
Des mindre man hørde,
Jeg talde tilsidst med mig selv!

159 80 Jeg maatte da føie
Vor Moder, og døe,
Jeg maatte da pløie
Den Dødninge-Søe,
Jeg maatte beskride
De døde Mænds Sti,
Jeg maatte mig stride
Al Brammen forbi,
Ja, stage mig over
De sorteblaa Vover,
Og brydes med Skygger paa Val!

160 Til Latter for Dvæрге,
Jeg maatte, med Flid,
Gaae nedenom Bjerge,
Hvor Bunden var sid,
Paa Trods mod Naturen,
Til Gavn for de Smaa,
Jeg maatte ved Muren
Som hovedløs staae,
Mens Hoved fra Hærde
Fløi lukt over Gjærde,
Thi selv gik for Hane jeg her!

161 81 Det nemt er at smile
Ad sprænglærde Smaa,
Som ikkun paa Stile
At file forstaae,
Som end ei kan fatte:
Naar knudrede Green
Man saa vilde glatte,
Som Tømmer og Steen,
Gik Livet i Løbet,
Gik Marven i Kjøbet,
Gik Baaden i Arbeide-Løn!

162 Ja, hvem maa ei smile
Ad sprænglærde Smaa,
Som ikkun paa Stile
At file forstaae,

Og kan ikke tale
Med Fynd eller Klem,
Til Thyra i Dvale,
Om Dannemænds Hjem,
Og veed ei, at Grunden
Til Skrift er i Munden,
Men seer den i Vildgaase-Fjer!

163 82 Ja, vist maa man smile
Ad sprænglærde Smaa,
Som ikkun paa Stile
At file forstaae,
Og veed ei, at Tunge
Maa gjøres til Pen,
Om Pennen skal sjunge
Og tale igjen,
Ja, lægge de Unge
Det Gamle paa Tunge,
Som bort med Vild-Gjæssene fløi!

164 Ad Blæst kan man smile,
Naar først med sin Stavn,
Til Ankers, til Hvile,
Man ligger i Havn,
Men ei, mens man pløier
Det vildende Hav,
Og døende krøier
I Fædrenes Grav,
Da nødes man næsten
Til Pust imod Blæsten,
Skjøndt Veiret man taber derved!

165 83Saa tabde jeg Aande,
Og Tiden dernæst,
Og vandt mig kun Vaande,
I Kampen mod Blæst,
Bortødsled de Kræfter
Paa Vindbøsse-Konst,
Jeg sukkede efter
Omsider, omsonst,
I Niffelhjems-Taagen,
I Bøgelunds-Krogen,
Ved Muren, i Skjærs-Ildens Kval!

166 Dog, bort med al Klage!
Ham love min Sang,
Som, stærk i de Svage,
Opfylder vor Trang,
Og styrer saa trolig,
De Smaafolk til Gavn,
Der elske Hans Bolig,
Og ære Hans Navn,
Ja, løser i Naade
Til Glæde vor Gaade,
Om end Vi indvikled den selv!

167 84 Den Finger, som rørde
Ved Lyset i Kveld,
Mig underlig førde
Lysvaagen til Hel;
Kom Taage for Øie,
Det Fingeren gneed,
Saa Lys fra det Høie
Til Dybet sig streed,
Forunderlig størket,
Den drog gennem Mørket
Til Maalet en Stribe af Lys!

168 Ja Hoved fra Hærde
Den læmpelig skar,
Og streed over Gjærde,
Hvor Røsten er klar,
Hvor Harper og Skjolde,
Hvor Lure og Sværd,
Kun Tonen beholde,
Som Hjertet var kjær,
Hvor Skyggerne tale
Om Thyra i Dvale,
Kjærminder om Livet i Løn!